

Aştept
primăvara
şi vine –
Dragoş

poeme

Gabriela Feceoru

Gabriela Feceoru este o poetă româncă feministă (n. 1993, Petroșani). Are două volume de poeme publicate, *blister*, Cartea Românească, 2017; *vorbesc din nou pozitiv și din nou pozitiv*, Charmides, 2019. A colaborat cu diverse reviste literare și platforme: *Prăvălia culturală*, *DLITE*, *Discobolul*; *Zona nouă*; *Qpoem*, *Banchetul și altele*. A lucrat la revista *Vatra*. A locuit la Târgu Mureș. Nominalizări: Premiul Național pentru debut în poezie „Iustin Panța”, 2017; Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu” – OPUS PRIMUM, 2018; Bac-Fest. Festival Național „George Bacovia”, secțiunea debut, 2018; Premiile „Sofia Nădejde” pentru literatura scrisă de femei, secțiunea debut 2018; Premiile „Sofia Nădejde” (ediția a III-a) pentru Literatură Scrisă de Femei, secțiunea poezie 2020 pentru volumul *Vorbesc din nou pozitiv și din nou pozitiv* (Editura Charmides, 2019).

tu te lipești de mine

eu mă ridic
îmi plimb gândurile prin mulțime

mă-ntorc la locșor tu deja te-ai mutat
vin la spectacolele tale stau cât mai în spate
mă întorc acasă scriu despre piesă

vin la alt spectacol și tu pe același rând cu mine
eu mai departe și sper că nu mă vezi dar
în sesiunea de discuții ascuți când vorbesc și stai departe

te construiesc în versurile mele și cum de fapt
ești tu în realitate? mă duc la-ntâlniri cu scriitorii
mă-ntorc și scriu despre tine

și de la un timp chiar am impresia că tu știi toate
chestiile astea și că participi

Gabriela are niște tehnici speciale de cucerire
doar că ele sunt aproape insesizabile
vine se face cunoscută doar că nu spune prea multe
aruncă priviri și zâmbete și niciodată cuvinte

și plâng acasă pentru că presupun că plânsul va sfinți
lumea și copiii vor fi mai aproape de mamele lor
și că tu vei fi mai aproape de mine
în timpul lacrimilor

—

Gabriela are niște tehnici speciale de cucerire
doar că toate astea se întâmplă în camera ei și

în capul ei. ea niciodată nu se apropie omeneste
crede că vibrațiile au un rol important și că

ne apropiem în mod sincer neperfid și că ne vom
apropia în afara unui bar unui loc unui timp unor prieteni comuni
aleg pentru noi un cer senin o voce care să
repete în boxe: călătorii sunt rugați să iasă din depresie.

Gabriela nu îți va spune niciodată că a căzut în tine
va păși va înainta va scrie și-și va modifica potențialul artistic
pentru tine vin acum deosebit de
frumoasă promit dar nu vreau ca altcineva

să urmeze tertipurile mele că ele aduc multă suferință
fuck de ce și-n poezia asta îmi pasă de alte perspective?
las furtunul să elibereze în gol restul
fumului albastru și cald după ce mă umple.

nu sunt pentru nimeni dar de luni bune

sunt pentru tine întinată mereu căutându-te
eu știu că ochii tăi albaștri n-au orbit
adorm lângă cărți adorm lângă

inima ta pentru care scriu
tot focul prin care trebuie să trec să te găsesc
dincolo și poate așteptându-mă sau mai
sigur ezitând

risc ca o revoluționară franțuzoică în secolul 18
la infinit categoric n-am nicio limită în asta
când mă gândesc că vin să te văd iar
te voi atinge desenat în cerul gurii mele

câtă vreme sunt aici și ești aici mie îmi e de folos
limbajul meu capătă nuanțe vii
este un fel de dor ambalat în onoare
nu vreau să ating acum foile gândindu-mă la altcineva

sunt ermetică sau sunt o floare absorbind calciul
de pe verandele locale acolo pe unde și-au odihnit
coatele părinții mei când s-au cunoscut la cămin
în Miercurea Ciuc unde și eu am poposit astă vară

„mama acum eu sunt în orașul tinereții tale”
probabil am mers mai departe unde m-a tot dus microbuzul
vreau să cred că și tu ești atât de aproape de mine
vreau să cred că atunci când înaintezi către mine

nu înaintezi ca să te faci nevăzut în noapte
tu știi că eu nu sunt aici pentru oricine
tu știi că bradul meu te așteaptă
tu știi că am o duzină de pixuri dar ele pot acoperi

golul. s-a făcut zi tot așteptând
am luat să răsfoiesc doctrinele politice și ideologice
atâta luptă pentru a ne lua libertatea de a scrie unii despre alții
de fapt să ne ascundem într-un spațiu

să nu mai zicem ce nu putem zice în afara literaturii
de fapt
dar oare din toată literatura
instantaneea asta se-aude în Office?

Simona

mi-a zis că o să cad din nou în mine
dacă mă bag iar cu boemi dacă mă.
o nu. mai bine mănânc
un borcan întreg de murături în oțet

singura dată în club mă țineam de bluza mea mov
m-am dus la el pe cealaltă canapea m-am așezat
lângă el i-am spus „când privești stelele de fapt te uiți în trecut”
și i-am arătat cerul de pe ecranul telefonului

apoi ne-am mai comandat ceva de băut băiatul de pe
canapeaua de pe care mă ridicasem mi-a făcut o poză
blugii mei mulați ascunși de bluza **Z9** mov și largă și orice
parte din mine ascunsă el credea că eu sufăr

am spus „pe tine nu mă pot supăra” partea asta n-am înțeles-o
niciunu’ era mândru și timid îmi puneă pulbere de ghimbir în palme
îi simțeam suflarea peste mine presăram pe marginea paharului
lui pulberea fac click pe facebook

te-am cucerit doar în mintea mea. că n-am făcut nimic
da Simona. eu fac în mintea mea ce-aș vrea să fie pe bune
sunt tocilara care scrie despre el pe pereții facebookului
am inima titan

că undeva în Univers sunt așa sunete care imită sunetele păsărilor
când ai plecat din club ochii mi s-au golit
aș fi venit după tine dar
o să rămân spectatoare până când.

Dragoș

nu mai văd în jur decât incertitudini prieteni instabili
trști ca mine în 2015 acolo unde m-am lăsat
prea mult timp și m-am ridicat printre crengi de copaci ca să
văd treptat lacul de acolo cum creștea pe măsură ce eu
îi dădeam apă și frunze zdrențe de leșuri cazul meu

pierdut. o sentimentală cercuri concentrice de lumini diverse
în mine aveam spații când mă vedeam cu brânșa eparam nu știam
cât mai stau acolo unde nu
credeam că amprente lor chiar sunt ale lor sau mâinile lor
doar mânuși goale pe care așterneam florile crengilor

primăvara. când toată lumea doarme ochii mei fac efect de
ceață în mintea mea dacă închid ochii văd cum atunci nu
adunam gunoaiile ca să fac ordine voiam doar ca ei să aibă
loc să depoziteze pisici negre acuze peste **orașul nostru**
comun. tu nu erai aici. nu știi. a fost o vreme în care nu

eram prietenoși unii cu alții. atât de elitiști nu-și considerau
nici propriii copii destul de potriviți pentru areal. am comemorat
lideri celebri am scris versuri declarative am făcut așa acum
e timpul poveștii mele. scriu carta asta de apartenență la tine și
la nimic altceva. nu îmbrățișez precepte nu vreau încăperi nu

vreau saci în teritoriile ocupate nu dispozitive explozibile lansatori
de frică și letargie sânge pe pereți. Hamas / Fâșia / Gaza / suniți mistici/
orbiți încolăciți în fața lui Allah când Allah a fost aur dar n-a plătit
cadavrele și nu le-a ridicat. când îți scriu nu scriu Ghazal nu scriu
în Urdu și nu plec.

de ce

sutienul are un fel de tijă patinată arcuită în josul fiecărei cupe?
o să zică cutare critic asta a descoperit tija sutienului în poezie
dacă poezia și-a urcat limbajul în rai
înseamnă că n-o mai putem accesa
înseamnă că n-o mai putem analiza
înseamnă că n-o mai putem percepe
dar poezia este despre amănunte

anumite amănunte sunt amănunte care fac
răni

anumite amănunte sunt amănunte care mă fac să plâng
anumite amănunte sunt amănunte care mă fac să vreau să plâng
anumite amănunte sunt amănunte care mă fac să mă opresc cu
capul în apă
cu machiajul ajungând la pata de pe cadă
am ars într-o seară scrisoarea în care am scris: *Dragoș nu știu ce e cu
mine nu ar trebui să se întâmple asta. ar trebui să stau deoparte. ar
trebui să mă prefac că nu simt
asta. ar trebui să nu mă mai gândesc la tine așa cum o fac. Dragoș
nu-mi place că scriu despre tine că fac asta că aș putea să-ți vorbesc
direct că nu o fac că sunt penibilă și proastă că sunt infantilă și
slabă.*

am filmat când am ars scrisoarea. acopăr cu spatele pata galbenă.
pata galbenă îmi intră în epidermă intră în măduva mea în locul
pentru anestezie. lasă specialiștii să-și bată joc de poezia asta și
de numele meu și de numele tău. forța privirilor noastre triumfă
indiferent.

**mă visasem cu un copil peste mine încercând să
ajungă la gura mea**

sexualitatea se explică în mai multe feluri
sexualitatea oprită. abolită precum sclavia precum ceva ce ține de
un defect
sunt la **redacție** și mă gândesc să scriu azi cât să pot umple atâtea
pagini câte ar încăpea
în buzunarele tale goale și poate uneori căutând bani să dai de astea
și să crezi
Miki Vieru a reușit să cumpere unele chestii cu poezia lui
poezia poate fi și bancnote. timpul trece mâine ai spectacol între
timp tu faci
repetiții între timp eu citesc și scriu asta e diferența dintre mine și
tine

tu nu citești dar eu vin la teatru tu n-ai înțelege dar eu înțeleg
am observat că și în poze te uiți ca la mine și atunci nu știu dacă e
neapărat ceva personal
din partea ta. poate să fie personală berea. poate să fie personală
scena. poate să fie personală șapca. am obosit ieri la cenaclul ăla
unde în loc să ne construim ne-am dat în cap
ne-am sabotat. îți tot zic că m-am săturat de toate astea și tu nici
măcar nu știi
ce vorbesc. poezia e un loc în care mă ascund. ca să găsești cuvintele
trebuie să le cauți.

mă gândesc să trimit unei reviste. dar unde că au toate așa un delay
că mai
repede o facem altfel decât prin reviste. până trimit. până răspunde
cineva la mail
până publică cinci poeme. tăiem și porcul. maică-mea face și tobă.
împodobim și bradul
bem și șampania de an nou. și la anul ălălalt când mă publică ăștia
citești tu poeziile

Carmen îți explică mai simplu că îmi place de tine. până atunci s-ar
putea să te
fi și însurat să ai și un copil.

aș putea pune isbn și pe prosoapele de bucătărie. îmi e dor să
primesc ceva frumos. cred că mi-ar face bine. o floare orice. mă simt
lezată. zici că m-a bătut cineva cu parul după cenaclul de ieri și după
premiera la **Terminal**. suntem o societate cu fetiș pentru discursuri
fără sens. doamne iartă-ne că nu știm ce facem. tu ne-ai trimis să
facem cultură și noi o mutilăm. ce Dumnezeu faci doamne din acești
ulii maritimi? electrizez frunze lipesc pe picioarele păpușii Barbie.
păpușa Barbie a fost fata care m-a învățat să croiesc haine pe măsura
ei. nu haine lălâi cum purtam eu pe atunci.